Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36552
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

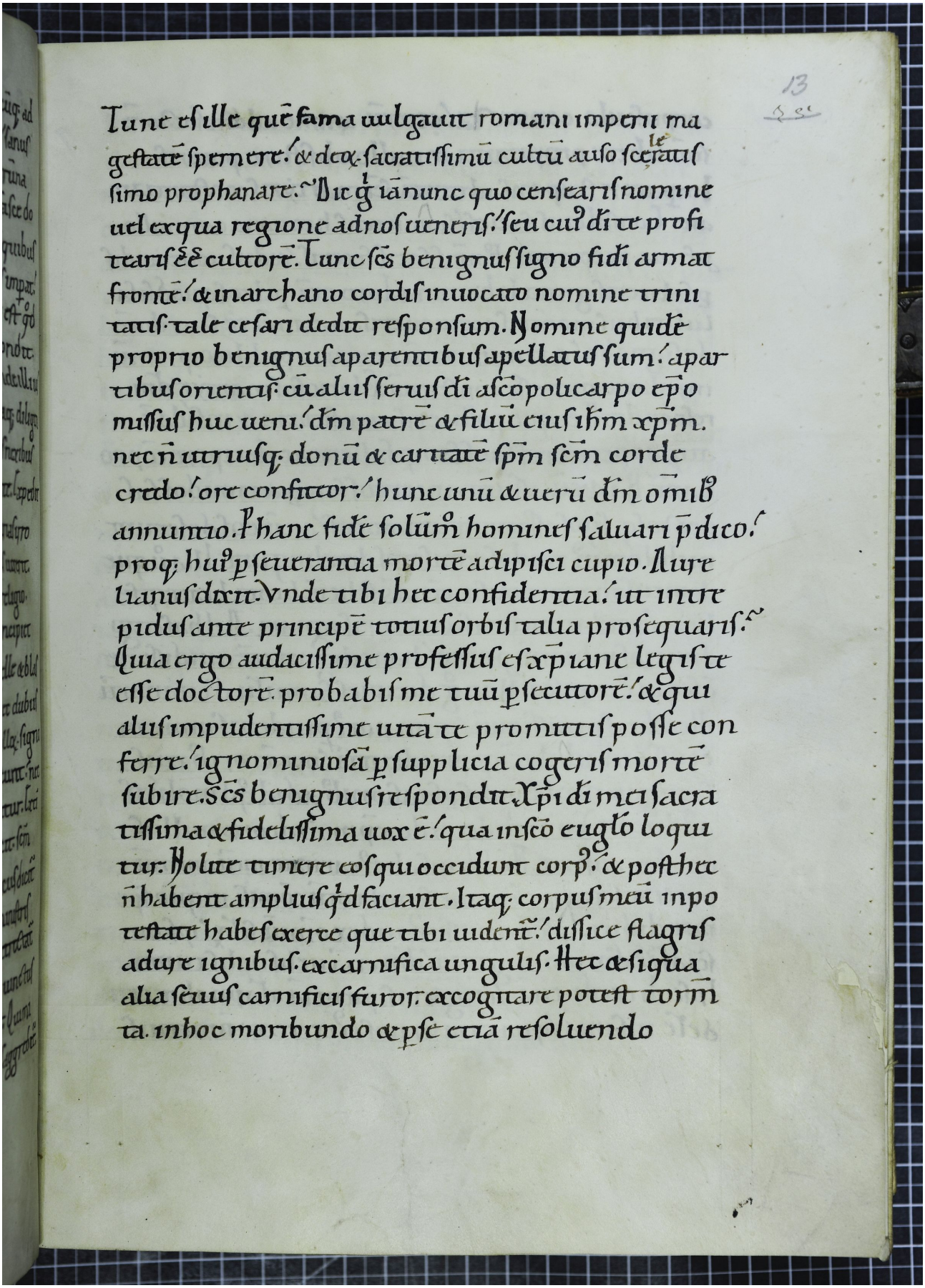

13

Tunc esille quē fama uulgauit romani imperii ma
gestatē spernere. & deo sacratissimū cultū auso sceratis
simo prophanare. Dic igitur iānunc quo censearis nomine
uel ex qua regione adnos ueneris. seu cui dīte profi
tearis esse cultorē. Tunc sēs benignus signo fidei armat
frontē. & in archano cordis inuocato nomine trini
tatis. tale cesari dedit responsum. Nomine quidē
proprio benignus aparentibus apellatus sum. apar
tibus orientis. cū aliis seruis dei a scōpolicarpo ep̄o
missus huc ueni. dm patrē & filiū eius ihm xp̄m.
nec ñ utriusq; donū & caritatē sp̄m sēm corde
credo. ore confiteor. hunc unū & uerū dm omib̄
annuntio. Hanc fidē solūm̄ homines saluari p̄dico.
proq; hui p̄ seuerantia mortē adipisci cupio. Iu
lianus dixit. Vnde tibi hec confidentia. ut inter
pidus ante principē totius orbis talia prosequaris.
Qua ergo audacissime professus es xp̄iane legis te
esse doctorē. probabis me tuū p̄secutorē. & qui
alius impudentissime uitā te promittis posse con
ferre. ignominiosā p̄ supplicia cogeris mortē
subire. sēs benignus respondit. Xp̄i dei mei sacra
tissima & fidelissima uox ē. qua in sēo euglio loqui
tur. Nolite timere eos qui occidunt corp̄. & post hec
ñ habent amplius q̄d faciant. Itaq; corpus meū in po
testate habes exerce que tibi uidentur. dissice flagris
adure ignibus. excarnifica ungulis. Hec aut si qua
alia seuus carnificis furor excogitare potest torm̄
ta. in hoc moribundo & p̄ se etiā resoluendo